

besörjandet af Litteraturbladets ekonomiska angelägenheter.» Haf godheten sända en sådan till S. Elmgren.

Jag blyges och har ofta blygts för Ditt honorarium. Ren inkomst gaf bladet sednaste år ungefär 180 Rubel Silfver. Förra året samma belopp, när jag afdrager de fördömda Subskriptionerna, från fem håll, hvilka jag mottog såsom prenumeration, men hvarom man blott på tre håll brytt sig. Det gör nära 4 Rubel Silfver per ark; och jag beder, att få vara Din gäldenär efter denna beräkning. Att mina affärer vid sådan inkomst, och då jag inom dessa två år fått betala 555 Rubel Silfver i borgen, hvaraf rättare 150 ännu äro obetalda, äro högst skrala, må gälla till min ursäkt.

10

Det fördröjda afgörandet angående professionen bådär dålig utgång. Jag är derpå beredd. Redan sände jag ansökning till lediga profession i Upsala, dertill från ort och ställe uppmanad. Det var i ett bekymrets ögonblick; men jag har nu lättat mitt sinne med att kontramandera ansökningen.

Jag tager för afgjordt att Din tjenstledighet blifvit förlängd. Illa nog, att Du endast har den ringa lönen.

Ett bref från Europæus till Collan eller mig i Collans frånvaro föranledde mig att låta de åtföljande Lexika vänta på Din möjliga hitkomst. Då hopp härom var ute, sände jag dem per post och hoppas de kommit Dig tillhanda.

20

Mätte Du ostördt så lefva det lif, Din oegennyttiga håg och belåtenhet gjort Dig så lugnt. Jag afundas Dig, men – Med broderlig tillgifvenhet.

Snellman.

Kuopio d. 3 Mars 1849.

158 J. V. SNELLMAN – BORGÅ DOMKAPITEL 19.III 1849

30

RA, Borgå domkapitels arkiv

Ödmjukaste Memorial!

Då det ofta nog inträffat, att löneanordningarne för Lärarepersonalen vid härvarande Högre Elementarskola varit så obestämda eller origtiga, att kvartalerna endast genom vederbörande Räntmästares särskilda godhet fått uppbäras och af den tjenstgörande åtnjutas, äfvensom isynnerhet nu sednast utanordnade löner för detta års första kvartal varit ställda på tjensten, icke på någon dess innehafvare eller förrättare, och derföre åter svårighet uppstått vid kvartalets lyftande, hvilket dock t. f. Räntmästaren tillåtit mig att för denna gång på eget ansvar uppbära äfven för Förste och Andra Kollegatjensterna samt Ryska Språkläraretjensten, så får jag detta förhållande aldraödmjukast anmäla, med lika ödmjuk anhållan, att löneanordningarne för framtiden måtte ställas på den person, som tjensten innehafver eller förrättar, och till det belopp, som den tjenstförrättande tillkommer.

40

Särskildt får jag äran anmäla det förhållande, som ödmjukast bilagde bevis utreder, att nemligen endast halfva kvartalet af Första Kollegalönen stått att lyftas, samt att således t. f. Förste Kollegan P. P. Heinrichius, hvars arfvode Högvördigste Herr Biskopen, Doctorn och Ordensledamoten och Högvördiga Domkapitlet bestämt till 210 Rubel Silfver årligen, nu icke erhåller mera än 30 Rubel Silfver i Kvartalet;

50

hvarföre t. f. Kollegan Heinricius hos mig yrkat rättelse och att till sitt lagliga arfvode förhjälpas, emedan han eljest icke ser sig i stånd att med tjänstens bestridande fortfara.

Till Högvördigste Herr Biskopens, Doctorns och Ordensledamotens så ock Det Högvördiga Domkapitlets Höggunstiga afgörande får jag alltså ödmjukast hemställa saken både för främjandet af H:r Heinricii lagliga rätt och med afseende å undervisningens i Skolan ostörda fortgång. Kuopio den 19 Mars 1849.

Joh. Vilh. Snellman

10

159 J. V. SNELLMAN – J. J. TENGSTRÖM 20.III 1849 HUB, Kellgreniana

Vördade Farbror!

Med förnyad känsla af tillgifvenhet och tacksamhet har jag läsit Farbror's sednaste bref, så fullt af deltagande och upplyftande ord.

20 Man må åtbära sig, huru manligt som helst i verlden; men tungt vore dock lifvet utan ädla medmänniskors medkänsla, i bifall eller tadel varning eller tröst. Minst har jag någonsin kunnat umbära denna lifvets glädje, och jag tackar ödmjukt Gud, som deraf skänkt mig så mycket, erkännande lika ödmjukt att denna skänk mer än allt annat i verlden satt mig i stånd att något litet deraf förtjena.

30 Den förutsedda motgången har föga nedslagit mitt sinne. Endast det, att jag är så gammal, har gjort mig tveksam uti att fatta ett raskt beslut. Vist kan det för stunden förbittra sinnet, då man så der kännbart erinras, att man lefver i ett samhälle der god vilja och träget arbete att gagna det allmänna icke duger. Men tanken, att sådan har varit verldens vanligaste gång, och att den resignation, händelserna ålägga mig, är en ringa sak i jemförelse med andra de dugligares, än mer de stora heroers öde – detta gör människan åter flat för sina anspråk.

40 Dertill uppmanad från Upsala, sände jag i Januari ansökning till professionen efter E. A. Schröder. Dock detta företag från en svag stund ångrade jag snart och inhiberade saken redan förr, än afgörandet här skedde. Ännu med samma post, som medförde Farbrors kärkomna bref, erhöi jag från Upsala tillsägelse att insända prestbevis; ansökningstiden utgår nemligen först i April. Men numera var jag härdad mot frestelsen. Detta berättar jag mig till rättfärdigande, i händelse något menligt rykte försports.

50 Med bekymmer har jag erfarit, att Farbrors helsa i vinter icke varit den bästa. Beslut nu, att på första sommarföre göra en resa till Torneå, denna väg uppåt och genom Vasa och Tammerfors tillbaka. Följer någon af Flickorna med så skänker detta Farbror sällskap och omvårdnad. En liten, låg vagn eller tillochmed en kurirchaise är lämpligast för våra backar, hvilka öfningen hos folk och hästar dock gör ofarliga med hvarje åkdon. Syster Natalia erinrar jag i supplikväg om den utlofvade öfversättningen. Till honorarium utfästes ett gratulationsrim af minst sexton rader, så snart jag genom kungörelse från predikstolen tre söndagar å rad påminnes om dess erläggande.

Jag beder Farbror hafva godheten med min vänskapsfulla helsning till H. Kellgren framföra tacksägelse för det anonyma brefvet. Två anmärkningar ville jag till hans eftersinnande dervid göra. Den ena framgår ur jemförelse mellan detta bref och det, hvari Kellgren